

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko Gminie N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) adw. A.L. wynagrodzenie w kwocie 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT z tytułu udzielonej powódce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć.

Argumentacja powódki powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni art. 361 § 1 k.c. jako przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości. Po pierwsze przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Po drugie, skarżąca wskazuje ogólnie na potrzebę wykładni art. 361 § 2 k.c. twierdząc jedynie, że istnienie więzi kauzalnej pomiędzy zdarzeniami a sytuacją w prawie chronionych dobrach poszkodowanego budzi szereg wątpliwości. Tak szeroko zakreślona potrzeba wykładni nie precyzuje problemów prawnych pozostających we wskazanym zakresie a związanych z rozpoznawaną sprawą i koniecznych do jej rozstrzygnięcia, co rezultacie uniemożliwia zarówno skonkretyzowanie problemu, jak i dokonanie jego interpretacji. Dominująca linia orzecznictwa odnośnie do wykładni art. 361 § 1 k.c. wskazuje, że ocena, czy zachodzi normalny związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem zobowiązanego a powstałym skutkiem w postaci szkody powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy i wynikać z zasad doświadczenia życiowego, wiedzy naukowej a w razie potrzeby, także wiedzy specjalnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1956 r., 3 CR 515/56, OSN 1957, Nr 1, poz. 24, z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 1216/00, OSNC 2003, Nr 4, poz. 58, z dnia 6 lutego 2004 r., II CK 433/02, nie publ., z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 512/09, nie publ. i z dnia 17 listopada 2016 r., IV CSK 27/16, nie publ.; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004,

Nr 1, poz. 4). Ustalenie natomiast, że związek ten zachodzi wymaga zbadania, czy gdyby dane zdarzenie nie wystąpiło, powstałby określony skutek (warunek sine qua non) oraz czy pojawienie się przyczyny badanego rodzaju zwiększa prawdopodobieństwo wystąpienia rozpatrywanego skutku, poprzez jej współistnienie i współdziałanie z innymi czynnikami (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2014 r., III CSK 238/13, OSNC 2015 r., nr 10, poz. 117, Biul. SN 2015 r., nr 1, poz. 10, G. Prawna 2014 r., nr 199, poz. 8, z dnia 19 listopada 2015 r., IV CSK 788/14, OSNC - ZD 2017 r., nr 2, poz. 31, 4 października 2012 r., I CSK 665/11, nie publ., z dnia 19 czerwca 2013 r., I CSK 392/13, nie publ., z dnia 12 września 2013 r., IV CSK 61/13, nie publ., z dnia 9 maja 2014 r., I CSK 344/13, nie publ.). Zagadnienie, czy Sąd prawidłowo zastosował te zasady przy wykładni art. 361 § 1 k.c. należy jednak do sfery stosowania prawa a nie jego interpretacji, a innych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania skarżąca nie powołuje. Przytoczone natomiast judykaty nie świadczą o rozbieżności wykładni w orzecznictwie lecz zostały przywołane w celu wykazania wadliwości stanowiska Sądu drugiej instancji w przedmiocie braku związku przyczynowego pomiędzy szkodą powódki a wskazanymi przez nią działaniami organów administracji lub zachowaniem pozwanej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach zastępstwa procesowego z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 ust. 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714). Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącej, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

